

Hvala Bogu, tu je že vas in tam je hiša, kjer stanuje zdravnik! Od-
dahnili so se Mihec in potegnili za zvonec. V naslednem hipu je pogledal
zdravnik skozi okno in je videl pri vratih dečka, brez kučme, vsega po-
kritega s snegom.

„Takoj... takoj v hišo mestne gospe!“ je zasopel Mihec in ni mogel
več. Zaprl se je okno, in luč se je zasvetila v zdravnikovi sobi. Mihec
pa je že bežal naprej. Do doma je pribežal in se stisnil k peči. Na vsem
životu se je tresel in zakrival obraz v roke.

Gledala ga je mati in zaskrbelo jo je. Slekla je Mihcu jopič in mu
rekla: „Takoj pojdi v posteljo! Dobro te odenem, da se ne prehladiš.“

A Mihec ni mogel več. Mati ga je slekla in zanesla v posteljo. Z
dvema odejama ga je pokrila, a Mihec se je tresel vednobolj. Čudno so
mu žarele oči, in po obrazu so mu tekale potne srage.

„Oj, mama, mama — videl sem ga,“ je ponavljal. „Videl sem ga...
pa je mrtev, oh, mrtev.“

Komaj slišno je šepetal Mihec in se je zdrznil pri vsaki besedi. Mati
pa je jokala in brisala Mihcu pot raz vroče čelo. Črez nekaj časa pa se
je pomiril Mihec in zaprl oči, kakor bi bil zaspal. Toda kmalu jih je spet
odprl in gledal prestrašeno na mater.

„Mama, oj, mama!“ je zašepetal komaj slišno.

Mati se je nagnila k njemu, in Mihec ji je šepetal: „Ubogi Andrejec!...
Videl sem ga — ves je bil pokrit z snegom in je bil mrtev... Pa veste,
mama, kdo je kriv njegove smrti? — Jaz, ubogi Mihec... oj, nesrečni
Mihec!“

Dve veliki solzi sta zdrseli po dečkovih rdečih licih. Z robcem jih
je obrisala mati, in tako neizrečeno hudo ji je bilo pri srcu! Po laseh je
pobožala ubogega Mihca in mu odgovorila:

„Oj, Mihec, kaj govoriš take besede? Nihče ni kriv njegove smrti...
Bogu se je dopadlo tako, in Bog sam ve, kako je prav...“

A Mihec ni več slišal materinih besedi. V zid se je okrenil in govoril
čudne in zmedene reči. Kraj njega pa je sedela mati in molila za sinčka
in Andrejca...

Na planine!

Na planinah rózni
solncece blišči;
na planinah v rosi
trava se blesti.

Na planinah solnčnih
rožice cvetó;
na planinah v senci
ptičice pojó.

Tam je zadovoljstvo,
sreče tihi stan,
in zato, planinski
svet, si tak krasan.

Mokriški.

